ΛΥΔΙΑ.— Τί, Μέλιττα ;

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Δὲν μοῦ εἶπες ποιὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου σου.

ΛΥΔΙΑ.— Τὸν λένε Νάρκισσο.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Ἄ, τί ὡραῖο ὄνομα !... Τοῦ ταιριάζει.

ΛΥΔΙΑ.— Ναί, πολύ. Εἶνε ὡραῖος σὰν τὸ Νάρκισσο.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Χαῖρε καὶ πάλι, Λυδία.

ΛΥΔΙΑ.— Χαῖρε, Μέλιττα. *(Φεύγει).*

ΜΕΛΙΤΤΑ, *(Μόνη).*— Νάρκισσος... Θὰ μαζέψω ὅλους τοὺς ναρκίσσους ἀπὸ τὸν κῆπο μου καὶ θὰ τοῦ τοὺς πάω. Ὤ, ναί, θὰ πάω νὰ τὸν γνωρίσω. Ἀνόητη Λυδία... Δὲν ἔννοιωσε, πῶς μ' ἔκανε νὰ τὸν ἐρωτευτῶ τρελλὰ τὸν ἀγαπημένο της καθώς μοῦ περιέγραψε τὴν ὠμορφιά του. Δὲν ξέρει πῶς τὸν ἀγαπῶ πειὰ παράφορα σὰν νὰ τὸν γνωρίζω χρόνια καὶ χρόνια. Λαχταρῶ τὰ μάτια του, λαχταρῶ τὰ χείλη του, λαχταρῶ τὸ χάδι τῆς φωνῆς του. Θὰ πάω τώρα, τώρα ἀμέσως, νὰ τὸν δῶ. Θὰ τοῦ πῶ ὅτι εἶμαι γοητευμένη ἀπ' τὰ τραγούδια του ποὺ τἄκουσα, νὰ τ' ἀπαγγέλλουν στὴν Ἀγορά. Καὶ ἐνῶ τὰ χείλη μου θὰ τοῦ μιλᾶνε γιὰ τὰ τραγούδια του, τὰ μάτια μου θὰ τοῦ ἐκφράζουν ὅλο τὸν ἔρωτά μου. Ξέρω ἐγὼ νὰ μαγέψω ἕνα νέο μὲ τὰ μάτια μου. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ μελαχροινή μου ὠμορφιὰ θὰ ἐπισκιάση τὴν ὠχρὴ λάμψη μιᾶς ξανθῆς. Μπορεῖ ἡ Λυδία νἄχη τὸν οὐρανὸ στὰ μάτια της, κι' αὐτὸ βέβαια ἀρέσει σ' ἕναν ποιητή, μά κι' ἐγὼ ἔχω τὸν Ἅδη στὰ μάτια μου. Ἕναν Ἅδη κατάμαυρο καὶ φλογερό, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σωθῆ κανεὶς ἀπὸ τὴν τρομερή του δύναμι. Μπορεῖ τὰ μαλλιὰ τῆς Λυδίας νὰ μοιάζουν σὰν ἡλιοφωτισμένη κυματιστὴ θάλασσα, μὰ τὰ δικά μου μαλλιὰ εἶνε βαθειὰ καὶ σκοτεινὰ σὰν τὴ νύχτα, σὰν τῆς νύχτας τὸ μυστήριο τὸ γοητευτικό. Ποῦ εἶστε δοῦλες μου ; Μυρτὼ καὶ Φίλιννα !... Ἐλᾶτε γρήγορα νὰ μὲ στολίσετε... Ἐλᾶτε νὰ μυρώσετε τὸ κορμί μου... Ἐλᾶτε νὰ στολίσετε τὰ μαῦρα μου μαλλιὰ μὲ χρυσοῦς ναρκίσσους...

***

(Τὸ μεσημέρι. Ὁ ἥλιος καίει τὸν Ἀττικὸ κάμπο. Ἡ Μέλιττα μαδάει μ' ὀργὴ ἕνα μπουκέτο ναρκίσσους καὶ μονολογεῖ).

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Ἔχω μέσα μου τὸ θάνατο !... Διψῶ ἐκδίκησι, διψῶ αἷμα !... Ἡ καρδιά μου εἶνε κομματιασμένη... Πῆγα, τὸν εἶδα, τοῦ μίλησα... Ὤ, τί ὡραῖος ποὺ εἶνε, Θεοί τοῦ Ὀλύμπου !... Κι' ὅμως δὲν συγχινήθηκε ἀπ' τὴν ὠμορφιά μου. Μὲ περιφρόνησε.... Σύρθηκα στὰ πόδια του... Τὸν ἱκέτεψα... Κι' αὐτὸς μ' ἔδιωξε... Μὰ θὰ ἐκδικηθῶ... θὰ ἐκδικηθῶ... Θὰ τοὺς ποτίσω καὶ τοὺς δυὸ φαρμάκι καὶ θὰ τοὺς σκοτώσω... Ἔφερα ἀπ' τὴν Αἴγυπτο ἕνα δηλητήριο τρομερό... Φτάνει μιὰ σταγόνα πάνω σ' ἕνα λουλοῦδι γιὰ νὰ θανατώση καὶ τὸν πιὸ δυνατὸ ἄνδρα... Ἔχω τοιμάσει τὰ πάντα. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶνε ἡ στερνή τους. Δὲν θὰ ξαναδοῦν τὸν ἥλιο ν' ἀνατέλη... Θὰ τοὺς ἐκδικηθῶ.... Θὰ τοὺς σκοτώσω !...

(Βραδυάζει... Ὁ ἥλιος δύει μέσα σὲ πορφύρα καὶ δύσσο. Ψηλὰ στὸ λόφο, στὸ σπιτάκι τοῦ Ναρκίσσου δυὸ πτώματα κοίτουνται πλάϊ-πλάϊ. Πολλὲς γυναῖκες, καθισμένες γύρω, ἀνθοστολίζουν τοὺς νεκροὺς καὶ κλαῖνε....).

ΜΕΛΙΤΤΑ. *(στὸν ἐξώστη τοῦ σπιτιοῦ της, κυττάζοντας πρὸς τὸ λόφο).*— Πέθαναν !... Τοὺς σκότωσα !... Μὰ ἡ καρδιά μου εἶνε βαρειὰ σὰν μολύβι. Ἡ καρδιά μου εἶνε κομματιασμένη. Γιατί τὸν ἀγαπῶ... τὸν ἀγαπῶ !... Τὸν λατρεύω κι' ὅμως τοῦδωσα τὸ θάνατο... Ἀγαπῶ ἕναν νεκρό !... Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ξεχάσω... Θεοί, γιατί μὲ τιμωρεῖτε τόσο σκληρά !... Θεοί, ἔλεος !... Θὰ πεθάνω κι' ἐγὼ ἀφοῦ πρέπει... Ναί, θὰ πεθάνω !... Μιὰ σταγόνα φτάνει... Κι' ἔχω ἀρκετὸ ἀπὸ τὸ δηλητήριο ἀκόμα... Ὁ θάνατος εἶν' ἐκεῖ, μέσα σ' ἕνα ἐρμάρι... Πηγαίνω νὰ τὸν εὕρω... *(Κατεβαίνει ἀπ' τὸν ἐξώστη, μὲ ὕφος ἀποφασιστικό. Τὰ μάτια της κλαῖνε...).*

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΜΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὅταν ὁ σοφὸς ραββῖνος Ἰεζεκιὴλ Λάνταου διορίστηκε, νέος ἀκόμα, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πράγας, ἐπροκάλεσε τὴν ἀντιζηλία μερικῶν γεροντοτέρων ἀντιζήλων του, οἱ ὁποῖοι θεωροῦσαν τὸν ἑαυτό τους καταλληλότερο γι' αὐτὴ τὴ θέσι.

Κατὰ τὸ πρῶτο του μάθημα, μόλις ἀνέβηκε στὴν ἕδρα του, κάποιος ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους ἀντιζήλους του, ὁ ὁποῖος καθόταν σ' ἕνα θρανίο, θέλησε νὰ τὸν εἰρωνευτῆ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ραββί, μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἕδρα σου εἶνε κάπως ψηλὴ γιὰ σένα !

Ὁ Λάνταου γύρισε τότε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας :

— Κάνεις λάθος, φίλε μου. Ἐγὼ νομίζω ὅτι τὸ θρανίο σου εἶνε πάρα πολὺ χαμηλὸ γιὰ μένα !...

Ὁ Χαρίλαος Τρικούπης
(Γελοιογραφία τοῦ Θέμου Ἀννίνου)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

Ὁ Τρικούπης καὶ ἡ Βασιλεία. Ἡ ἀπογοητεύσεις του. Ἡ ἀσυνέπειες τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Ὁ στρατὸς καὶ ἡ πολιτική. Ἕνα νομοσχέδιο ποὺ ζῆ ὅσο καὶ τὰ ρόδα. Ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ ρουσφετιοῦ. Ὁ βασιλεὺς καὶ πάλι δὲν κρατάει τὸ λόγο του. Εἰκοσιπέντε χιλιάδες μεταθέσεις μέσα σ' ἕξη μῆνες. Τὸ Ἀρχηγεῖο καὶ ἡ καταργησίς του, κτλ.

Ὁ ἀείμνηστος Ἕλλην πολιτικὸς Χαρίλαος Τρικούπης, ὅταν βρισκόταν στὴν ἐξουσία, ὑποστήριζε τόσο φανατικὰ τὴ βασιλεία καὶ ἦταν κηρυγμένος κατὰ τῶν ἐχθρῶν της, ὥστε ἔλεγε συχνά :

— Οὔτε μιὰ μέρα δὲν μπορεῖ νὰ ζήση ἡ Ἑλλὰς χωρὶς βασιλείαν !

Ἐν τούτοις ὅμως στὰ τελευταῖα του χρόνια εἶχε πικρὰ παράπονα ἐναντίον τοῦ βασιλέως καὶ τὸν κατηγοροῦσε ὅτι δὲν ἦταν συνετὴς στὴν πολιτική του. Καὶ ἰδοὺ τρία ἀνέκδοτα ποὺ τὸ ἀποδείχνοιν αὐτό. Τὰ διηγήθηκε ὁ Στάης, ὅταν πέθανε ὁ Τρικούπης στὰ 1896.

Κάποτε, ποὺ ὁ Τρικούπης ἦταν πρωθυπουργός, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος τὸν ἐκάλεσε ἐπανειλημμένος καὶ τοῦ ἐξέφρασε τὴ δυσαρέσκειά του γιὰ τὴν παρουσία κατωτέρων ἀξιωματικῶν στὴ Βουλή.

— Δὲν εἶνε κατάστασις αὐτή, τοῦ εἶπε. Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ διασπᾶται ἡ στρατιωτικὴ πειθαρχία. Δὲν γίνεται στρατὸς ἔτσι...

Ὁ Τρικούπης συμφώνησε μαζύ του καὶ τοῦ συνέστησε νὰ κάμη ὑπομονὴ μέχρις ὅτου λάβει εὐκαιρία καὶ κανονίσει τὴν ὑπόθεσι.

Ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, ὅταν ψηφίστηκε τὸ νομοσχέδιο αὐτό, ὁ Τρικούπης τὸ παρουσίασε στὸ βασιλέα καὶ τοῦ εἶπε :

— Μεγαλειότατε, σᾶς παραδίδω τὸν καινούργιο νόμο καὶ σᾶς συνιστῶ νὰ τὸν φυλάξετε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Ἄλλοι ἴσως ζητήσουν ἀργότερα νὰ τὸν καταργήσοιν, ἀλλὰ ἐσεῖς νὰ μὴν τοὺς τὸ ἐπιτρέψετε.

— Σᾶς εὐγνωμονῶ, σᾶς εὐγνωμονῶ ! τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλεύς. Θὰ τὸν φυλάξω ἀσφαλῶς καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω σὲ κανέναν νὰ τὸν ἀγγίξη !...

Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸ καὶ μετὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς Κυβερνήσεως, ὁ βασιλεὺς δέχτηκε νὰ καταργηθῆ ὁ νόμος, γιὰ τὴν ψήφισι τοῦ ὁποίου εἶχε τόσο ἐνδιαφερθεῖ.

***

Ἄλλοτε πάλι ὁ Τρικούπης ἀποφάσισε νὰ κηρύξη ἀμείλικτο πόλεμο κατὰ τοῦ ρουσφετιοῦ, τῆς φοβερῆς αὐτῆς νεοελληνικῆς πληγῆς, καὶ θεώρησε καλὸ νὰ ζητήση καὶ τὴν ὑποστήριξι τοῦ βασιλέως.

Ὁ βασιλεὺς ἔμεινε συμφωνότατος μαζύ του. Ὅταν, κατὰ τὸ 1892, ψηφίστηκε ἐπὶ τέλους ὁ νόμος αὐτός, ὁ Τρικούπης τὸν παρέδωσε στὸ βασιλέα.

— Ἰδοὺ ὁ σωτήριος νόμος, Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε. Προσέχετέ τον !...

— Σᾶς εἶμαι εὐγνώμων, τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ πάλι ὁ βασιλεύς. Νὰ ἰδοῦμε τώρα τί στάσι θὰ τηρήσοιν οἱ βουλευταὶ ποὺ δὲν θὰ μποροῦν νὰ ζητοῦν ὅπως πρῶτα τὰ ρουσφέτια τους...

Χαμένα λόγια ὅμως... Μόλις ἤρθε ἡ νέα Κυβέρνησι, ἡ πρώτη της φροντίδα ἦταν νὰ καταργήση τὸν περὶ θεσιθηρίας νόμο. Τὴν κατάργησι τὴν ἐπεκύρωσε... προθυμότατα ὁ βασιλεὺς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς ὁ Δηληγιάννης διενήργησε μέσα σ' ἕνα ἑξάμηνο... 25.000 μεταθέσεις δημ. ὑπαλλήλων !!!

***

Ἐπίσης, ἕνα ἀπὸ τὰ ζητήματα ποὺ ἀπασχολοῦσαν σοβαρὰ τὴν Κυβέρνησι Τρικούπη, ἦταν καὶ ἡ δημοσία ἀσφάλεια, ἡ ὁποία βρισκόταν σὲ κακὰ χάλια.

— Δὲν εἶνε κατάστασις αὐτή, εἶπε κάποτε στὸν Τρικούπη ὁ βασιλεύς, γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι ποὺ εἶχε ἐπιχειρήσει στὴν ὕπαιθρο. Πρέπει νὰ λάβουμε ἔκτακτα μέτρα.

— Ἔχετε δίκηο, Μεγαλειότατε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τρικούπης. Ἀλλὰ τὸ στραβὸ μόνο μὲ τὸ στραβὸ μποροῦμε νὰ τὸ πολεμήσουμε. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη σωτηρία παρὰ νὰ ἀναθέσουμε στὸ στρατὸ τὴν τήρησι τῆς τάξεως. Προτείνω λοιπὸν νὰ συστήσουμε ἕνα Ἀρχηγεῖο καὶ νὰ τοῦ ἀναθέσουμε τὴν ἀνωτάτη διοίκησι. Αὐτὸ εἶνε κάπως ἀντισυνταγματικό, ἀλλὰ στὶς μεγάλες ἀρρώστειες χρειάζονται μεγάλα γιατρικά.

Ὁ βασιλεὺς ἐπεκρότησε τὴν πρότασι τοῦ πρωθυπουργοῦ του καὶ μόνο ποὺ δὲν τὸν ἐφίλησε ὅταν τοῦ παρουσίασε ψηφισμένο τὸ σχετικὸ νόμο. Ἀλλὰ ἡ πρώτη του πρᾶξι, μόλις ἤρθε στὴν Κυβέρνησι ὁ Δηληγιάννης, ἦταν νὰ καταργήση τὸ περίφημο Ἀρχηγεῖο, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε ἐπίσης ὑποσχεθεῖ στὸν Τρικούπη ὅτι θὰ τὸ φύλαγε «ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ !».

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος
(Φωτογραφία τοῦ 1902)